

Evie Dunmore

CUM L-AM CUCERIT PE DUCE

Între rațiune și pasiune

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 1

Kent, august 1879

– În niciun caz. O idee absolut nesăbuită, Annabelle!

Ochii lui Gilbert aveau expresia speriată a iepurelui care știe că este vânat.

Annabelle își plecă genele. Știa că asta îi va da un aer de timiditate, iar timiditatea îl făcea pe vărul ei să dea înapoi atunci când era iritat. Dintre toate tipurile de bărbați pe care învățase să le manipuleze, tipul „prost, dar fudul” nu era chiar cel mai dificil. Pe de altă parte, când însăși soarta ei stătea în mâinile unui asemenea om, la frustrarea pe care o simțea se mai adăuga și ofensa. Gilbert era în stare să-i smulgă din mâini șansa vieții, chiar acolo, în biroul lui mic și înghesuit, pentru ca apoi să revină la admiratul fluturilor săi proaspăt fixați în cutia de sticlă de pe biroul dintre ei.

– Ce mai urmează, spuse el, să te angajezi la circ? Să candidezi pentru Parlament?

– Știu că nu este un lucru obișnuit, spuse ea, dar...

– Nu te duci la Oxford, tună el, bătând cu palma în birou.

Vechiul birou al tatălui ei. Pe care i-l lăsase prin testament lui Gilbert, nu ei. Splendida piesă de mobilier nu îl ajuta cu nimic pe vărul ei: biroul vechi, cu picioare terminate în labe de leu sculptate, ar fi putut să confere autoritate oricui ar fi stat acolo, dar Gilbert era la fel de înfoiat ca o

găină speriată. În fine... Era de înțeles că se simțea prins în ambuscadă. Ea însăși fusese surprinsă: după cinci ani lungi, în care fusese servitoarea lui Gilbert în toate privințele, nu se așteptase să mai jinduiască vreodată la ceva. Stătuse cu capul plecat și cu picioarele pe pământ, acceptând că limitele parohiei Chorleywood erau limitele visurilor ei. Și apoi, vestea că Universitatea Oxford deschisese un colegiu pentru femei o izbise în piept cu forța unei săgeți.

Ar fi vrut să ignore vestea, dar, după mai puțin de o săptămână, autocontrolul ei, dobândit cu atâta migală, se năruise.

Desigur, aici nu era vorba că își dorea ea prea mult. Cine putea ști cât timp avea să mai stea gospodăria șubredă a lui Gilbert între ea și sărăcie? Între ea și poziția de pradă ușoară pentru un moșneag bogat și libidinos? Ziua, își îndeplinea îndatoririle ca un automat. Noaptea, o copleșea gândul că mergea pe marginea unei prăpăstii, iar acolo, pe fundul acesteia, pândea bătrânețea petrecută într-un azil de săraci. În coșmarurile ei cădea neîncetat.

Degetele ei pipăiră plicul subțire din buzunarul șorțului: scrisoarea care îi anunța admiterea la Oxford. O educație adecvată ar fi putut să-i întrerupă căderea.

– Discuția asta s-a încheiat, spuse Gilbert.

Ea își încleștă pumnii. *Calmă. Fii calmă!*

– Nu voiam să mă cert cu tine, spuse ea încet. Am crezut că o să fii încântat.

Asta era o minciună sfruntată.

– Eu, încântat? spuse Gilbert încruntat.

Expresia lui alunecă spre ceva asemănător îngrijorării.

– E totul în regulă din punctul tău de vedere?

– Având în vedere avantajele pe care le-ar avea familia ta, am presupus că vei aprecia oportunitatea.

– Avantaje...

– Îmi cer scuze, vărule! Nu trebuia să-ți răpesc timpul prețios.

Dădu să se ridice.

– Ei, nu te grăbi așa, spuse Gilbert, făcându-i semn cu mâna. Stai jos, stai jos!

Ea îl privi cu ochii limpezi.

– Știi că ai planuri mărețe pentru băieți, spuse ea, iar o guvernantă educată la Oxford te-ar ajuta în acest demers.

– Într-adevăr, am planuri, planuri solide, zise aprobator Gilbert, dar tu știi deja mai multă greacă și mai multă latină decât e necesar – cu siguranță mai mult decât ar fi potrivit. Și se știe prea bine că prea multă educație tulbură mintea femeii – și atunci, unde e avantajul pentru noi, hm?

– Aș putea să mă angajez ca guvernantă sau însoțitoare la conac.

Era ultima ei armă – dacă pe Gilbert nu-l mișca nici menționarea baronului Ashby, stăpânul conacului din deal și proprietarul parohiei, atunci nimic nu-l putea mișca. Gilbert venera sincer pământul pe care călca nobilul.

Într-adevăr, el rămase nemișcat. Aproape că auzea cum mintea începea să i se pună în mișcare, hârâind precum tocila veche din bucătărie – asta pentru că Gilbert nu avusese niciodată destui bani ca să întrețină gospodăria. O consecință logică, dacă micul salariu pe care îl primea pentru trasul clopotelor de la biserică rămânea același, în timp ce familia lui se mărea continuu.

– Ei, spuse Gilbert, asta ar putea să aducă bani frumoși. Stăpânul plătește bine.

– Într-adevăr. Dar înțeleg. Nici măcar o avere n-ar putea să justifice lipsa de cuviință.

– Adevărat, adevărat, dar n-ar fi tocmai o necuviință – nu-i așa? – dacă ar servi unui scop nobil.

– Ah, strigă ea, n-aș mai putea să plec acum, când mi-ai arătat toate neajunsurile planului meu. Dacă mi se tulbură mintea...

– Ei, acum nu exagera, spuse Gilbert. Capul tău s-a obișnuit probabil cu cărțile. Totuși, fără mâinile tale nu ne putem descurca nici măcar o săptămână. Ar trebui să angajezi pe cineva în locul tău.

Apoi se uită la ea cu o privire îngrijorător de vicleană.

– Bugetul nu mi-ar permite asta, după cum știi.

Ce ghinion, să descopere tocmai *acum* planificarea financiară! Fără îndoială, el voia ca ea să compenseze toate cheltuielile provocate de plecarea ei, din moment ce îl costa exact... nimic. Din păcate, mica ei bursă abia îi ajungea pentru mâncare și haine.

Aplecându-se în față pe scaunul ei, întrebă:

– Cât i-ai plăti unei servitoare, vărule?

Gilbert făcu ochii mari de uimire, dar își reveni repede.

Apoi își încrucișă brațele la piept și spuse:

– Două lire.

Ea ridică o sprânceană.

– Două lire?

El căpătase un aer încăpățânat.

– Da. Ei, Beth are iar o anumită stare. Va trebui să mai angajezi pe cineva.

N-avea să facă asta, dar ea reuși să-și ascundă iritarea din voce.

– Atunci, îți voi trimite lunar două lire.

Gilbert se încruntă.

– Ei, cum ai putea să faci asta?

– Simplu.

N-am absolut nicio idee.

– O să găsec o mulțime de copii care au nevoie de un tutore.

– Înțeleg.

Nu era convins, nici ea nu era convinsă, pentru că nici măcar cameristele de la conac nu câștigau două lire pe lună,

iar dacă ar fi reușit să pună deoparte doi șilingi, ar fi fost un miracol.

Se ridică și întinse mâna peste birou.

– Ai cuvântul meu.

Gilbert se uită la mâna ei ca la o creatură ciudată.

– Spune-mi, cum aș putea să fiu sigur că n-o să ți se urce la cap mofturile de la Oxford și că o să te întorci aici când termini?

Mintea ei se goli. Ciudat. Tot acest efort de a obține permisiunea lui Gilbert avusese ca scop păstrarea locului ei în casă – o femeie avea nevoie de o casă, orice fel de casă. Dar ceva se răzvrătea în ea la gândul că ar fi putut promite asta.

– Dar unde aș putea să mă duc? întrebă ea.

Gilbert strânse din buze și-și mângâie burta absent. Nu se grăbi să răspundă.

– Dacă rămâi în urmă cu plata, spuse el în cele din urmă, voi fi nevoit să-ți cer să revii.

Mintea ei analiză încet cuvintele. S-o cheme acasă însemna ca mai întâi s-o lase să plece. O lăsa să plece.

– Se înțelege, reuși ea să spună.

Apăsarea degetelor lui moi abia fusese simțită de palma ei bătătorită. Se rezemă de birou, unicul obiect solid din camera devenită brusc încețoșată.

– Vei avea nevoie de un însoțitor, îl auzi ea spunând.

Nu își putu stăpâni un hohot de râs, un sunet gutural care aproape o sperie.

– Dar am douăzeci și cinci de ani.

– Hmm, făcu Gilbert. Presupun că, oricum, cu o astfel de educație vei ajunge complet neeligibilă pentru căsătorie.

– Ce noroc, atunci, că nu am nicio dorință să mă mărit.

– Da, da, spuse Gilbert.

Ea știa că nu era de acord cu celibatul voluntar, *fiindcă era ceva nefiresc*. Dar orice preocupare legată de virtutea

ei era, în cel mai bun caz, ceva protocolar, iar el intuise probabil măcar atât. Sau, ca toată lumea din Chorleywood, bănuia ceva.

Exact în clipa aceea el se strâmbă și spuse:

– Mai e un lucru asupra căruia trebuie să ne înțelegem, Annabelle, să ne înțelegem chiar bine.

Cuvintele pluteau deja deasupra lor, ca niște ulii care se pregăteau să atace.

Să vină s-o ciugulească; în clipa aceea, sensibilitatea ei avea asprimea bătăturilor din palme.

– Oxfordul, după cum se știe, este un loc al desfrâului, începui Gilbert, un cuib de vipere, plin de bețivi și de dezvățați. Dacă ajungi să faci vreo necuviință, dacă va plana măcar o umbră de îndoială asupra comportamentului tău moral, oricât de mult m-ar durea, îți voi interzice accesul în această casă. Un bărbat în poziția mea, aflat în serviciul Bisericii Angliei, trebuie să stea departe de scandaluri.

Fără îndoială, se referea la genul de scandal în care era implicat un bărbat. Nu avea niciun motiv să-și facă griji în privința asta. Mai era însă problema bursei ei. Gilbert părea să presupună că îi fusese acordată de universitate, dar, în realitate, adevăratul ei binefăcător era Societatea Națională pentru Sufragiul Femeilor, pe care ea trebuia acum s-o susțină în lupta pentru câștigarea dreptului la vot al femeilor. În apărarea ei, societatea intrase în atenția sa printr-o anume lady Lucie Tedbury și prin referirile ei la stipendiile pentru femei, nu că ar fi fost interesată de activismul politic, ci pentru că era limpede că pe lista lui Gilbert cu lucruri scandaloase *votul femeilor* nu figura cu mult mai prejos decât *scandalurile pasionale*.

– Din fericire, o față bătrână de la țară ar trebui să fie ferită de orice scandal, chiar și la Oxford, spuse ea degajată.

Gilbert o privi iar cu atenție. Ea se încordă sub privirea lui iscoditoare. Oare exagerase? Poate că trecuse de primii boboci ai tinereții, iar scosul cartofilor pe vânt, soare și ploaie îi desenase câteva linii delicate în jurul ochilor. Dar,

dimineața, oglinda îi arăta tot chipul unei fete de douăzeci de ani: aceiași pomeți oblici, același nas fin și, ca indiciu al originii ei franțuzești, o gură ce părea mereu gata să se îmbufneze. O gură care putea să înnebunească un bărbat – sau cel puțin așa i se spusese.

Își strâmbă buzele într-un zâmbet ironic. De câte ori se uita în oglindă, își vedea ochii. Sclipirea lor verde era de mult timp potolită de o chibzuință pe care nicio fată abia ieșită în lume nu o avea, o chibzuință care o apăra mult mai bine de scandaluri decât ar fi putut-o face o înfățișare ștearsă. Cu adevărat, ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă iar necazuri din cauza unui bărbat.

CAPITOLUL 2

Westminster, octombrie

– Acum, spuse lady Lucie, pentru cele mai noi membre, sunt trei reguli ce trebuie urmate atunci când înmânezi broșura unui domn. Prima: identifici un bărbat influent. A doua: îl abordezi cu fermitate, dar și cu zâmbet. A treia: nu uita că bărbații simt dacă ți-e teamă, dar de obicei lor le este mai teamă de tine.

– Precum câinii, murmură Annabelle.

Privirea cenușie și atentă a doamnei se îndreptă atunci spre ea.

– Ei, da.

Era limpede că fata asta avea urechi bune, trebuia să o rețină.

Annabelle își strângea la piept șalul, ținându-l de capete cu pumnii înghețați. Lâna aspră îi oferea prea puțină protecție de ceața londoneză rece, care plutea în Piața Parlamentului, dar sigur nu și de privirile tăioase ale trecătorilor. Parlamentul era închis pentru tot sezonul, dar o mulțime de domni se plimbau prin Westminster, punând la punct detalii ale legilor care îi guvernau pe toți. I se strângea stomacul la gândul că ar fi putut aborda un astfel de bărbat. Nicio femeie decentă nu i-ar fi vorbit unui străin de pe stradă și în niciun caz nu l-ar fi abordat fluturând niște broșuri care declarau cu îndrăzneală

că *Legea Proprietății Femeilor Măritate face din soție o sclavă!*

Sigur, era ceva adevăr în acest titlu – prin Legea Proprietății, o femeie cu avere îi ceda soțului ei toată proprietatea în ziua nunții... Totuși, din cauza privirilor dezaprobatore cu care era sfredelit micul lor grup, încerca să-și țină broșurile ceva mai discret. Toate eforturile ei fuseseră zădărnice rapid în clipa în care lady Lucie, secretara Societății Naționale pentru Sufragiul Femeilor, deschisese gura ca să-și rostească discursul motivațional. Doamna avea aparența înșelătoare a unei ființe eterice, fiind grațioasă ca o păpușă de porțelan, cu un păr blond-deschis, lins și strălucitor, și cu o față delicată, în formă de inimă, dar vocea ei răsuna precum un claxon în piață, în timp ce li se adresa discipolelor ei.

Oare cum fuseseră silite acele doamne să vină acolo? Stăteau înghesuite precum oile pe timp de furtună, dorindu-și vizibil să fie altundeva, iar ea și-ar fi pus la bătaie șalul că niciuna dintre ele nu era ținută acolo de băierile pungii unui comitet de stipendii. Fata cu părul roșu de lângă ea avea o înfățișare destul de banală, cu ochii ei căprui și rotunzi și nasul cârn, rozaliu de frig, dar, grație zvonurilor care circulau prin Oxford, știa cine era tânăra: domnișoara Harriet Greenfield, fiica celui mai puternic bancher din Anglia. Preaputernicul Julien Greenfield nu avea idee, probabil, că fiica lui lucra pentru cauză. Gilbert, cu siguranță, ar fi făcut apoplexie dacă ar fi aflat ceva despre asta.

Domnișoara Greenfield își ținea cu multă delicatețe broșurile, ca și cum ar fi așteptat ca ele s-o muște de mână.

– Identifici, abordezi, zâmbești, murmură ea. Este destul de simplu.

Deloc. Cu gulerele hainelor ridicate și cu pălăriile trase peste ochi, toți bărbații care treceau grăbiți pe lângă ele păreau o fortăreață.

Fata ridică puțin capul și privirile li se întâlneau. Cel mai nimerit era să-i zâmbească cordial și să se uite în altă parte.

– Ești domnișoara Archer, nu-i așa? Studenta cu stipendie.

Domnișoara Greenfield se uită la ea pe deasupra șalului de blană mov.

Evident. Bârfa din Oxford funcționa în ambele sensuri.

– Chiar eu, domnișoară, spuse ea, întrebându-se ce avea să urmeze: compasiune sau derâdere?

Dar ochii domnișoarei Greenfield se aprinseră de curiozitate.

– Probabil că ești teribil de deșteaptă dacă ai obținut o stipendie.

– Ei, mulțumesc, spuse Annabelle, încet. Mai degrabă teribil de supraeducată.

Domnișoara Greenfield chicoti, părând foarte copilăroasă.

– Eu sunt Harriet Greenfield, spuse ea, apoi îi întinse mâna înmănușată. Este prima întrunire pentru sufragiu la care participi?

Lady Lucie părea prea absorbită de discursul ei nesfârșit despre justiție și de John Stuart Mill ca să observe că stăteau de vorbă.

Totuși, Annabelle coborî vocea și îi spuse în șoaptă:

– E prima mea întrunire, da.

– O, ce frumos, și la mine la fel, spuse domnișoara Greenfield. Sper din toată inima să fie o alegere bună. Cu siguranță e mult mai greu decât ai crede să-ți găsești o cauză nobilă, nu?

Annabelle se încruntă.

– Să-ți găsești... o cauză nobilă?

– Da, nu crezi că toată lumea ar trebui să îmbrățișeze o cauză nobilă? Eu am vrut să mă alătur Comitetului Doamnelor pentru Reforma închisorilor, dar mama nu mă lasă. Așa că am încercat cu Societatea Regală de Horticultură – dar a fost tot o nereușită.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Așa e mersul lucrurilor.

Domnișoara Greenfield părea imperturbabilă.

– Presimt că drepturile femeilor sunt o cauză bună, deși trebuie să spun că ideea în sine de a te duce la un domn și...

– E vreo problemă, domnișoară Greenfield?

Vocea pocni ca o împușcătură, făcându-le pe amândouă să tresară. Fir-ar! Lady Lucie se uita aspru la ele, cu pumnișorul ei sprijinit în șold.

Domnișoara Greenfield lăsa capul jos.

– Nu.

– Nu? Am avut impresia că discutați ceva.

Domnișoara Greenfield scoase un scâncet nedefinit. Lady Lucie era cunoscută pentru faptul că era foarte fermă. Se spunea că ea, cu mâna ei, provocase un incident diplomatic în care fuseseră implicați ambasadorul spaniol și o furculiță de argint...

– Eram puțin îngrijorate, dat fiind că suntem pentru prima dată aici, spuse Annabelle, iar privirea ucigătoare a lui lady Lucie o sfredeli imediat.

Fir-ar să fie! Secretara nu era o femeie care să-și mascheze indispoziția cu zâmbete siropoase. Dintr-o sută de femei care puteau fi declarate raze blânde de soare, ea era o furtună.

Surprinzător, doamna se mulțumi cu o înclinare rapidă a capului.

– N-aveți de ce, spuse ea. Puteți lucra împreună.

Domnișoara Greenfield se învioră numaidecât, iar Annabelle își dezveli dinții într-un zâmbet. Dacă reușeau să abordeze măcar un bărbat influent, ar fi fost extrem de surprinsă.

Cu o siguranță de sine pe care nu o simțea, o conduse pe față spre stația de trăsură, unde aerul mirosea a cai.

– Identifici, abordezi, zâmbești, recita domnișoara Greenfield. Crezi că se poate face asta cu discreție, domnișoară

Archer? Vezi tu, tatăl meu... Nu sunt sigură că știe că eu lucrez pentru cauză într-un demers așa... public.

Annabelle aruncă o privire scrutătoare prin piață. Erau exact în inima Londrei, în umbra Big Ben-ului, înconjurate de oameni care, probabil, lucrau toți, într-o formă sau alta, cu tatăl domnișoarei Greenfield. Dacă voiau să fie discrete, ar fi trebuit să rămână la Oxford. Ar fi fost mult mai plăcut să stea la Oxford. Un domn care se apropiase de trăsuri încetini pasul, se uită la ea, apoi o ocoli, strâmbând din buze, ca și cum ar fi călcat în ceva neplăcut. O altă sufragetă din apropiere nu părea să se descurce mult mai bine – bărbații o respingeau cu un rânjel sau cu un fluturat al mâinilor. Mâinile acelea disprețuitoare aveau ceva ce determină o emoție de mult suprimată să se răstoale în stomacul ei și să-i ardă gâtul precum un acid. *Furia*.

– Nu că tatăl meu s-ar opune drepturilor femeilor în sine... ah, suflă domnișoara Greenfield.

Rămăsese nemișcată, cu privirea ațintită spre ceva din spatelul lui Annabelle.

Ea se întoarce.

În apropiere de intrarea în Parlament, din ceață apărură un grup de trei persoane. Se apropiau de trăsuri rapid și hotărât, precum un tren cu aburi.

Neliniștea care o cuprinsese când îi văzu îi stârni fiori pe șira spinării.

Bărbatul din stânga arăta ca o brută, cu trupul masiv încins în haine elegante. Cel din mijloc era un domn cu o față posomorâtă, încadrată de favoriți mari. Al treilea... Al treilea bărbat era cel pe care îl căutau: un bărbat influent. Avea pălăria trasă peste ochi, acoperindu-i pe jumătate fața, iar paltonul bine croit îi arăta umerii drepți, ca de atlet. Nu părea doar un trântor rafinat, pășind cu siguranța aceea liniștită și impunătoare care transmitea că știa că putea să cumpere pământul pe care călca.

Ca și cum ar fi simțit privirea ei scrutătoare, bărbatul își ridică puțin capul.

Ea simți că îngheață.

El avea niște ochi izbitori, limpezi ca gheața și sclipitori de inteligență, o deșteptăciune rece și profundă, care pătrundea în miezul lucrurilor, ca să le aprecieze, să le respingă, să le eviscereze.

Dintr-odată se simți transparentă și fragilă ca sticla.

Își mută repede privirea, cu inima bătându-i nebu-nește. Cunoștea genul acesta. Petrecuse ani întregi detestând genul acesta de bărbat, genul care avea siguranța în oase, care emana prin toți porii noblețe, pornind de la postura plină de încredere și până la nasul aristocratic, perfect drept. Îi făcea pe oameni să se chircească cu o simplă căutătură.

Brusc, i se păru foarte important să nu se facă mică în fața acestui bărbat.

Ele voiau ca oamenii influenți să le asculte. Ei bine, tocmai făcuse primul pas: *Identifică domnul.*

Doi: *Abordează-l cu fermitate...*

Degetele ei se strânsură pe broșuri în timp ce picioarele o propulsară în față, exact în calea lui.

Ochii lui deschiși la culoare se făcură mici.

Zâmbește!

Un brânci în umăr o împinse într-o parte.

– Fă loc, cucoană!

Bruta! Uitase că există! Acum, el o făcuse să se împiedice și, pentru o fracțiune de secundă oribilă, lumea se clătinase cu totul.

O mână fermă o prinse de braț, susținând-o.

Ochii ei se ridicară și se izbiră de o privire rece.

Fir-ar! Era chiar aristocratul.

Și, *Dumnezeule*, bărbatul acela era cu mult peste cei pe care își propusese să-i abordeze. Nu exista niciun dram de blândețe în el – nicio urmă de fisură în armura lui. Era ras complet, iar părul blond-deschis era tuns scurt în părți; de fapt, totul la el era curat, drept și eficient: nasul proeminent,

linia sprâncenelor, fermitatea obrazului. Avea suprafața lustruită și impenetrabilă a unui ghețar.

Stomacul i se strânse dureros.

Stătea față-n față cu cea mai rară dintre rase: un bărbat total nemanipulabil.

Trebuia să fugă.

Picioarele ei prinseseră rădăcini. Nu-și putea lua ochii de la el. Ochii aceia... O uriașă energie ținută bine în frâu sclipea în adâncimile lor reci, ținându-l și trăgându-l spre ei. Apoi, înțelegerea îi aprinse, luminoși și tulburători, de parcă ar fi fost străbătuți de un curent electric.

Bărbatul deschise gura și privirea îi căzu pe buzele ei. O lumină fierbinte îi aprinse ochii, după care se pierdu precum un fulger.

Ei bine, indiferent de poziția pe care o ocupau în lume, oamenilor le plăcea gura ei.

Își ridică forțat mâna cu broșurile și o ținu exact sub nasul lui.

– Ați vrea să se rectifice Legea Proprietății Femeilor Căsătorite, domnule?

Ochii lui deveniseră și mai reci decât înainte, dacă acest lucru era posibil.

– Faci un joc foarte riscant, domnișoară.

O voce la fel de rece și de impunătoare ca postura lui.

Aceasta îi înfierbântă sângele și, în loc să se salveze, spuse:

– Cu tot respectul, riscul de a fi împinsă de un domn în plină zi este de obicei foarte mic. Vreți să-mi eliberați brațul, vă rog?

Privirea lui se îndreptă rapid spre mâna lui dreaptă, care îi ținea și acum brațul.

Se întunecă la față.

În clipa următoare, era liberă.

Agitația și zgomotele din Piața Parlamentului ajunseră din nou la urechile ei, nefiresc de puternice.

Apăsarea degetelor lui pe brațul ei persista ca o arsură.

El trecuse deja pe lângă ea, privind drept în față, cu cei doi însoțitori grăbind pasul după el.

Ea înghiți în sec și își dădu seama că avea gura uscată. Buzele încă o gădilau, de parcă el i le-ar fi atins cu degetul.

Simți o mână mică și înmănușată pe mânecă și tresări. Ochiul căprui ai domnișoarei Greenfield erau mari de îngrijorare și de... uimire.

– Domnișoară... Te simți bine?

– Da.

Nu. Obrajii îi ardeau de parcă tocmai ar fi căzut cu fața pe pietrele ude ale pavajului. Își netezi cu mâna tremurătoare poalele rochiei.

– Ei bine, spuse ea cu falsă voioșie, înțeleg că domnii nu erau interesați.

Cu coada ochiului, văzu cum nobilul rece și însoțitorii lui se urcau pe rând într-o trăsură mare. În timpul acesta, domnișoara Greenfield o studia cu ascunsă neîncredere, încercând, probabil, să își dea seama într-un mod politicos dacă nu cumva era labilă psihic. Nu era, dar nici nu putea să nege faptul că acționase impulsiv. Dumnezeu s-o ajute. Nu mai fusese impulsivă de foarte mult timp.

– Știi cine era? o întrebă domnișoara Greenfield.

Annabelle clătină din cap.

– Acela, spuse fata, era ducele de Montgomery.

Un duce. Normal că primul domn pe care încercase ea să-l abordeze trebuia să fie un duce, un bărbat doar cu puțin mai diferit decât un prinț...

O pereche de tocuri se auzi țâcănind rapid în spatele lor – lady Lucie se apropia cu forța unei mici fregate.

– Am văzut eu bine? întrebă ea. Ai încercat să-l abordezi pe ducele de Montgomery?

Annabelle își îndreptă spatele.

– N-am știut că el este exclus din eforturile noastre.

– Nu e. Doar că nimeni n-a încercat vreodată să se apropie de el.

Doamna ridică puțin capul și o măsură pe Annabelle din cap până-n picioare.

– Nu pot să-mi dau seama dacă ești cea mai curajoasă sau cea mai nesăbuită dintre femeile pe care le-am recrutat recent.

– Nu știam cine e, spuse Annabelle. Pur și simplu, arăta ca un bărbat influent.

– Ei, asta ai intuit bine, spuse lady Lucie. Este unul dintre cei mai influenți oameni din țară.

– Și atunci, n-ar merita să încercăm să vorbim cu el?

– L-ai văzut? Este un bărbat care a divorțat de soție după mai puțin de un an, i-a păstrat zestrea și apoi a făcut-o să dispară din peisaj. Putem să considerăm cu îndreptățire că e o bătălie pierdută în privința drepturilor femeilor, ca să nu ne irosim cu el resursele limitate.

– Divorț?

O fi fost ea dintr-o mică localitate precum Chorleywood, dar până și ea știa că aristocrații nu divorțau. Totuși, nu părea că ar fi vrut să schimbe subiectul.

– Dar opinia ducelui nu ar putea schimba opiniile altor oameni influenți?

Lady Lucie pufni, într-o manieră nedemnă de o doamnă.

– Ar putea schimba și rezultatul alegerilor viitoare, dacă ar vrea.

– Dar asta înseamnă că, dacă el este împotriva noastră, aproape nu mai contează câți oameni câștigăm pentru cauza noastră, nu?

– Se poate.

Încruntătura îi arcui sprânceana lui lady Lucie.

– Dar nu are importanță. Armata noastră nu este făcută pentru atacul unei astfel de fortărețe.

– Atunci, măcar pentru un asediu, spuse Annabelle, sau măcar pentru un subterfugiu, cum ar fi un cal mare de lemn.

Două perechi de ochi o priviră imediat cu încruntare.

Ah, fir-ar să fie, gândise cu glas tare! Îmbrânceaala aceluia bărbat o tulburase probabil mai mult decât crezuse.

– Ei, asta îmi place cum sună, rosti lady Lucie tărăgănat. Îl trecem pe Montgomery în agendă pentru întrunirea de săptămâna viitoare.

Un zâmbet îi arcui buzele când îi întinse mâna.

– Spune-mi Lucie. Și tu, domnișoară Greenfield. Iar acum, vă rog să mă scuzați, cred că l-am văzut pe lordul Chiltern.

O privire năpustindu-se în ceață, cu eșarfa roșie fluturând în spatele ei ca un stindard. Domnișoara Greenfield se întoarse spre Annabelle cu o expresie serioasă.

– M-ai salvat de Lucie mai devreme, când era gata mă mănânce în fața tuturor. Te rog, spune-mi Hattie.

Lui Annabelle i se părea cam nepotrivită o asemenea familiaritate, mai întâi cu o doamnă, iar acum cu moștenitoarea unei familii remarcabile. Inspiră adânc. Aceasta era viața ei acum: era studentă, le solicita ducilor semnarea de petiții, dădea mâna cu fete teribil de bogate, cu șaluri de blană mov. Se gândi că cel mai înțelept mod de a acționa era să se comporte ca și cum ar fi fost absolut normal.

– Plăcerea mea, spuse ea. Și îmi cer scuze că n-am fost mai discretă.

Râsul lui Hattie răsună cu veselie în piață, atrăgând aproape la fel de multe priviri scandalizate precum broșurile lor.

Nu reușiră să atragă niciun bărbat influent în după-amiaza aceea. Între două încercări făcute fără prea mare tragere de inimă, privirea lui Annabelle se întorcea mereu în direcția în care dispăruse trăsura ducelui.